

Rapport

Rapport over een klacht over het Openbaar Ministerie te Den Haag.

Datum:

Rapportnummer: 2013/044

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie van het arrondissementsparket te Den Haag een aangifte van bedreiging tegen verzoeker voorwaardelijk heeft geseponeerd met code 73 (beperkte kring) in plaats van de zaak onvoorwaardelijk te seponeren met code 01 (ten onrechte aangemerkt als verdachte).

Bevindingen

Algemeen

Op 2 april 2012 heeft een collega van verzoeker aangifte gedaan van bedreiging door verzoeker. Bij brief van 8 mei 2012 heeft de officier van justitie aan verzoeker bericht dat de zaak, betreffende verbale bedreiging op 2 april 2012 te Wijchen, voorwaardelijk zou worden geseponeerd. De officier van justitie heeft daarbij de voorwaarde gesteld dat verzoeker zich gedurende een proeftijd van een jaar niet aan enig strafbaar feit zal schuldig maken of op andere wijze zal misdragen. Uit navraag bij het Openbaar Ministerie (OM) is gebleken dat de zaak is geseponeerd met code 73 (beperkte kring) en dat de pleegdatum 28 maart 2012 was.

Verzoeker liet de officier van justitie weten dat hij het hier niet mee eens was. Hij was het niet eens met de aan het sepot verbonden proeftijd en hij stelde dat hij ten onrechte als verdachte was aangemerkt. De officier van justitie deelde hem hierop mee dat de beslissing om de zaak voorwaardelijk te seponeren blijft staan en dat het onderzoek is afgesloten. De verbale bedreiging van 28 maart 2012 wordt volgens de officier van justitie bevestigd door twee getuigen die door de politie zijn gehoord. De officier van justitie benadrukt dat het niet gaat om een telefonische bedreiging, maar om een bedreiging in onmiddellijke aanwezigheid van aangever en de getuigen.

Verzoeker wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Standpunt van verzoeker

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie de sepotbeslissing niet wil herzien en ook geen nader onderzoek wil instellen. Verzoeker zegt in zijn klachtbrief ook dat de aangifte vals is en dat twee vrouwelijke collega's zijn gedwongen om hun getuigenverklaringen bij de aangifte te voegen. Verzoeker heeft zijn klacht op 22 juni 2012 telefonisch toegelicht. Hij heeft gezegd dat hij uiteindelijk is ontslagen en hij heeft gesuggereerd dat de (valse) aangifte was bedoeld om hem als kritische medewerker aan te pakken en het ontslag makkelijker te maken.

Standpunt van de minister van Veiligheid en Justitie

De minister van Veiligheid en Justitie liet, in reactie op de klacht en ter beantwoording van een vraag van de Nationale ombudsman, weten het College van procureurs-generaal in verband met deze klacht om inlichtingen te hebben gevraagd. De minister gaf aan zich te verenigen met het oordeel van het College dat de klacht niet gegrond was.

Volgens de minister bestond er, gelet op de aangifte, voldoende aanleiding om verzoeker als verdachte aan te merken. Daarnaast zijn er twee getuigenverklaringen die de aangifte bevestigen. Met die verklaringen is er voldoende wettig en overtuigend bewijs aanwezig dat de verzoeker het strafbare feit heeft begaan en kon verzoeker strafrechtelijk worden vervolgd. Voor een sepot met code 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt) of code 02 (geen wettig bewijs) bestond geen aanleiding. Gelet op de (geringe) ernst van het feit en de omstandigheid dat verzoeker niet eerder met justitie in aanraking is geweest, heeft de officier van justitie besloten om de zaak te seponeren onder de voorwaarde dat de verdachte zich binnen de periode van een jaar niet opnieuw schuldig zal maken aan een strafbaar feit.

Nadere reactie van verzoeker

De Nationale ombudsman heeft verzoeker in gelegenheid gesteld op het standpunt van de minister te reageren. Verzoeker stelt in zijn reactie dat de officier van justitie geen enkele inspanning heeft verricht om de zaak tot op de bodem uit te zoeken en dat de officier van justitie twee getuigenverklaringen serieus heeft genomen, terwijl verzoeker vermoedt dat deze getuigen zijn omgekocht. Ook stelt verzoeker dat sprake is van discriminatie op grond van ras en huidskleur.

Dossieronderzoek

Tijdens het onderzoek heeft een medewerker van de Nationale ombudsman het strafdossier ingezien.

In het strafdossier bevindt zich een aangifte van 2 april 2012 met bijlagen, alsmede twee getuigenverklaringen. Daarnaast is de - ontkennende - verklaring van verzoeker van 24 april 2012 in het strafdossier aanwezig.

Aangever heeft verklaard dat verzoeker hem op 28 maart 2012 heeft bedreigd met de woorden: "Als jij nu belt om de brief te laten weghalen, snij ik je vingers af" en vervolgens, toen hij toch wilde bellen, met de woorden: "Hoor je me, als je toch belt, snij ik je vingers eraf". Dit betrof geen telefonische bedreiging, maar een bedreiging in onmiddellijke nabijheid van aangever. De aanleiding was het laten weghalen van een petitie van verzoeker.

Twee getuigen, die zich in nabijheid van verzoeker en aangever bevonden, bevestigen dat verzoeker dreigende woorden van voornoemde strekking richting aangever heeft geuit. De aangifte vindt in grote lijnen ook op andere punten steun bij de twee getuigenverklaringen, zoals de aanleiding, de reactie van aangever op de bedreigende woorden en het vervolg van de betreffende middag.

II Beoordeling

Hetredelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. De officier van justitie komt een ruime beoordelingsvrijheid toe bij de beslissing of hij overgaat tot strafvervolgning dan wel kiest voor een beleidssepot en bij het al dan niet verbinden van voorwaarden aan het sepot. Slechts wanneer de officier van justitie in redelijkheid niet tot zijn besluit heeft kunnen komen, kan van een niet-behoorlijke gedraging worden gesproken. Indien de officier van justitie een strafzaak seponereert met een beleidssepot moet er voldoende bewijs zijn dat de verdachte het strafbare feit heeft gepleegd.

Gelet op het bestaan van de aangifte en twee tegenover de politie afgelegde getuigenverklaringen die de aangifte ondersteunen, was de bedreiging in beginsel bewijsbaar. Het OM heeft om die reden in redelijkheid de sepotcodes voor "ten onrechte als verdachte aangemerkt" en "geen wettig bewijs" kunnen weigeren. De Nationale ombudsman acht de keuze om de zaak te seponeren op grond van code 73 vanwege de context van het incident, te weten de werkring, niet onredelijk.

Dit oordeel zou anders kunnen zijn als het dossier aanwijzingen zou bevatten voor onbetrouwbaarheid van de getuigenverklaringen. Daarvoor is meer nodig dan de verklaring van verzoeker en de stellingen in zijn brieven. Aanwijzingen voor onbetrouwbaarheid zijn echter niet aanwezig. De getuigenverklaringen bevatten geen indicaties dat de getuigen een valse verklaring hebben afgelegd.

De officier van justitie kon, gelet op de aanwezige verklaringen en zonder aanknopingspunten voor onbetrouwbaarheid daarvan, naar het oordeel van de Nationale ombudsman ook in redelijkheid nader onderzoek weigeren.

De officier van justitie heeft daarnaast in redelijkheid, vanuit preventief oogpunt, de gestelde voorwaarde kunnen opleggen.

Uit het vorenstaande volgt ook dat de Nationale ombudsman geen aanknopingspunten ziet voor verzoekers standpunt dat het OM hem heeft gediscrimineerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

De Nationale ombudsman voegt hieraan toe dat, indien verzoeker van mening is dat hij in geval van vervolging zal worden vrijgesproken voor hem mogelijk de weg van artikel 12

van het Wetboek van Strafvordering openstaat om het gerechtshof ertoe te bewegen zijn vervolging te bevelen. Het gerechtshof kan in dat geval de officier opdragen nader onderzoek te laten verrichten.

Conclusie

Deklacht over de onderzochte gedraging van het Openbaar Ministerie te Den Haag, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer